

[Indenrigsministeren]

særtilskud til Københavns Kommune på 250 mio. kr. pr. år. Det fremgår af SF's ændringsforslag, at de 125 mio. kr. skal komme fra kommunerne i hovedstadsområdet. Må jeg spørge hr. Graversen, hvor de andre 125 mio. kr. skal komme fra. Jeg erindrer, at for ikke mange dage siden kom der en voldsom kritik af, at regeringen ikke havde styr på udgiftsbudgettet, at udgifterne voksede, at vi godkendte ting, der ikke var finansieret. Hvor skal de 125 mio. kr. komme fra, hr. Graversen?

(Kort bemærkning).

Graversen (S):

Vi fik endnu en gang at vide, at denne såkaldte aftale er indgået fuldstændig frivilligt af de kommunale repræsentanter. Vi har efterhånden hørt det til ulidelighed, men det er naturligvis 100 pct. sikkert, at hvis kommunerne kunne få lidt mere at gøre gavn med, havde de været hjertensglade.

Ministeren ved udmærket, men jeg skal godt gentage det for tiende eller tolvte gang, at når kommunernes repræsentanter siger ja og går med til denne aftale, er det jo kun, fordi ministeren i forvejen har truet med noget langt værre, og det er da ganske naturligt, ganske menneskeligt at tage imod det, man kan få.

Ministeren lægger jo heller ikke skjul på, at han i givet fald har et flertal til at lave noget, der er endnu værre. Jeg synes, at vi skal holde op med det. Man kan i høj grad diskutere, hvor megen frivillighed der er i en aftale, man indgår med en pistol for brystet. Vil du hænges eller halshugges, ikke sandt?

Så var der de 250 mio. kr. til Københavns Kommune, hvoraf de 125 mio. kr. ikke er øremærket. Det er ikke vores opgave at lege regering i den forbindelse. Hvis vi sad i regeringen, skulle vi såmænd nok finde ud af, hvor de skulle komme fra, men hvis jeg endelig skal give et bud, hr. minister, var det meget, meget ligetil. Man kunne jo f.eks. hindre den nuværende skatteminister i at ødelægge skattesystemet, så provenuet, der kommer hjem i afgifter og skatter, ikke bare bliver millioner mindre, men milliarder mindre.

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Jeg har behersket mig mange gange i dag,

men det her bliver alligevel en tak for broget. Der er faktisk indgået frivillige aftaler mellem kommunernes organisationer og denne regering, og der er ingen, der er i stand til at tvinge kommunerne til at indgå en aftale med regeringen. Kommunerne har før afslået at indgå aftaler, f.eks. med den tidligere firkloverregering, så det står dem frit for. De kan bare sige, at det ikke passer dem at indgå denne form for aftale.

Nej, sagen er, at Socialdemokratiet ikke agter at respektere aftaler, der indgås frivilligt mellem to parter. Det er noteret hos Det Radikale Venstre som et bemærkelsesværdigt standpunkt for Socialdemokratiet.

Desuden er sagen nok, at de kommunale politikere har temmelig stor sans for, hvad dette lands problemer er, og hvilken økonomisk politik der bør føres, for at problemerne kan løses. Men ingen herinde skal anfægte, at der er indgået to frivillige aftaler med Amtsrådsforeningen og med Kommunernes Landsforening. Der er ingen former for tvang.

(Kort bemærkning).

Hjortnæs (S):

Ingen kan, og ingen skal anfægte, at der er indgået en frivillig aftale, men heller ingen skal anfægte, at formanden for Kommunernes Landsforening igen og igen har understreget, at når man har indgået en aftale med det foreliggende indhold, var det kun, fordi man kunne forudse noget værre.

Og når formanden for Kommunernes Landsforening er fremkommet med en sådan udtalelse, har det faktisk sin baggrund i nogle indhøstede erfaringer. I 1987 stillede den daværende regering nogle meget, meget skrappe krav til kommunerne, som kommunerne sagde at de hverken kunne eller ville honorere, og derfor kom der ikke nogen aftale.

Så skrabede regeringen et flertal sammen i Folketinget for at gennemføre disse nedskæringsforslag over for kommunerne, og der rejste sig et ramaskrig, også blandt amtsrådspolitikere og kommunalpolitikere fra Venstre og De Konservative – et ramaskrig. Der var store protester mod regeringen, fordi den gennemførte en sådan politik.

Med disse erfaringer har man fra kommunal side forsøgt at afbøde det, man kalder de allerværste virkninger. Når man har indgået aftaler af den karakter, der er tale om her, er det, fordi